

[Vagn Bro.]

på den høje regerings skuldre, idet man i hvert fald på et enkelt område gennem det nye lovforslag har bragt et vist sprængstof ind i forhandlingerne.

Jeg tænker på den ændring, som går ud på i denne lovgivning at fravige det princip, som jeg synes er et meget væsentlig princip i selve beværterloven — jeg understreger beværterloven — for forholdet er jo dette, at beværteren bør være den mand, der har det fulde ansvar. Det er et meget vanskeligt erhverv, derfor bør beværteren også have det fulde ansvar for den bevilling, han har fået. Dette forhold svækker man i ikke ringe grad ved at give adgang til dispensation, således at en beværter kan have flere udsænkingssteder i samme kommune. Om begrundelsen for dette forslag vil jeg straks sige følgende: det ville jo være mærkeligt, om ikke alle kunne slutte sig til den; for hvad er det, hele folket i øjeblikket higer efter? Efter billigere priser. Og det er jo ganske givet, at det var udmærket, om vi kunne få en række restaurationer med billige priser på mad og drikke; det er vi alle enige om; men jeg tillader mig at mene, at adgangen dertil har vi allerede i den gældende lov. Det kan vi komme ind på i udvalget; vi har for øvrigt drøftet det.

Jeg nærer ikke tvivl om, at det formål, som her forfølges, overmåde vel kan opnås ved et samarbejde mellem flere bevillingshavere. Men jeg lægger meget afgørende vægt på, at det bliver således, at den mand, der har fået den i dag, om jeg så må sige, tvivlsomme gunst at være beværter, har det personlige ansvar, som han ikke — og der kan jo findes mange metoder — kan overføre til en bestyrer. Derfor vil jeg straks sige, at jeg tror, vi meget nøje må drøfte, om vi netop her skal forlade dette princip: at den enkelte person i og med sin bevilling har det fulde ansvar.

Jeg vil gerne yderligere anføre, at en bestyrer kan afskediges — det kan jo så mange — men han kan ikke miste det, han ikke har, nemlig bevillingen; det kan kun selve bevillingshaveren. Derfor er det noget meget væsentligt, at man netop på disse områder har det således, at ansvaret er knyttet til bevillingen. Rent bortset fra de mange byrder, man lægger på beværterstanden, vil dette forslag for den selvstændige beværter-

stand kunne betyde et efter min mening ganske unødvendigt indgreb, da det angivne formål som sagt efter min mening meget vel kan opnås på grundlag af den lovgivning, vi har i øjeblikket.

Må jeg så udtale min anerkendelse af, at den højtærede minister har slettet det tidligere fremsatte lovforslags bestemmelse om, at man skulle kontrollere, hvilke virksomheder der skulle bære hotelnavnet. Der er ikke grund til at føre denne diskussion videre; nu er bestemmelsen slettet; jeg finder, at klassificeringen af hoteller og restaurationer af hensyn til turisterne må ske på anden måde.

Det glædede mig at høre ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen, udtale sin forundring over, at den højtærede minister havde opretholdt bestemmelsen i § 14, stk. 4, som forbyder beværtere eller folk, som er knyttet til beværternæringen, at være medlem af et bevillingsnævn. Det er selvfølgelig klart, at man som beværtermedlem af bevillingsnævnet ikke skal stemme i sin egen sag, det er givet; på dette punkt er vi enige. Men jeg vil gerne tilføje, at for mig er dette forslag udtryk for boglærdom, men ikke for ret meget kendskab til det praktiske liv. Jeg kan sige, at jeg i min tid som politimester har siddet i 4-5 bevillingsnævn rundt omkring i landet, og jeg kan betro den højtærede minister og de høje embedsmænd, at beværterne i virkeligheden er nogle af de allerbedste medlemmer af bevillingsnævnet. De må ikke dømme i deres egen sag; men i mange tilfælde er deres virksomhed i nævnet til gunst for nævnets arbejde, og jeg kan aldeles ikke indse, at der skulle være nogen som helst grund til at diskvalificere disse folk. Jeg kan føje til, at når vi i dette høje ting vælger medlemmer til nævn og institutioner, plejer vi da også gerne at vælge dem, som kender noget til det pågældende område; vi plejer netop at tage folk, som i deres daglige liv er knyttet til denne eller hin virksomhed, både som rådgivende og i mange tilfælde som indstillingsafgivende. Jeg vil således gerne henstille — og her er jeg altså på linje med det ærede medlem hr. Axel Ivan Pedersen — at ministeren foretager en undersøgelse af dette problem endnu en gang.

En lignende undersøgelse skal vi have